

Characteristics of 20th Century Literature

The 20th century was like no time period before it. Einstein, Darwin, Freud and Marx were just some of the thinkers who profoundly changed Western culture. These changes took distinct shape in the literature of the 20th century.

Modernism, a movement that was a radical break from 19th century Victorianism, led to postmodernism, which emphasized self-consciousness and pop art. While 20th century literature is a diverse field covering a variety of genres, there are common characteristics that changed literature forever.

Fragmented Structure

Prior to the 20th century, literature tended to be structured in linear, chronological order. Twentieth century writers experimented with other kinds of structures. Virginia Woolf, for instance, wrote novels whose main plot was often "interrupted" by individual characters' memories, resulting in a disorienting experience for the reader. Ford Madox Ford's classic "The Good Soldier" plays with chronology, jumping back and forth between time periods. Many of these writers aimed to imitate the feeling of how time is truly experienced subjectively.

Fragmented Perspective

If there is one thing readers could count on before the 20th century, it was the reliability of an objective narrator in fiction. Modernist and postmodern writers, however, believed that this did a disservice to the reliability of stories in general. The 20th century saw the birth of the ironic narrator, who could not be trusted with the facts of narrative. Nick Carraway, narrator of Fitzgerald's "The Great Gatsby," for example, tells the story with a bias toward the novel's titular* character. In an extreme case of fragmented perspective, Faulkner's "As I Lay Dying" switches narrators between each chapter.

*titular :ismi var cismi yok adı var kendisi yok

20. Yüzyıl Edebiyatının Özellikleri

20. yüzyıl, ondan önceki hiçbir zaman dilimine benzemiyordu. Einstein, Darwin, Freud ve Marx, Batı kültürünü derinden değiştiren düşünürlerden sadece birkaçıydı. Bu değişiklikler 20. yüzyıl edebiyatında belirgin bir şekil aldı. 19. yüzyıl Viktoryacılığından radikal bir kopuş olan modernizm, öz-bilinç ve pop sanatı vurgulayan postmodernizme yol açtı. 20. yüzyıl edebiyatı, çeşitli türleri kapsayan çeşitli bir alan olsa da, edebiyatı sonsuza dek değiştiren ortak özellikler vardır.

Parçalanmış Yapı

20. yüzyıldan önce edebiyat, doğrusal, kronolojik sırayla yapılandırılma eğilimindeydi. Yirminci yüzyıl yazarları başka tür yapılarla deneyler yaptılar. Örneğin, Virginia Woolf, ana konusu genellikle bireysel karakterlerin anıları tarafından "kesilen" ve okuyucu için kafa karıştırıcı bir deneyimle sonuçlanan romanlar yazdı. Ford Madox Ford'un klasiği "The Good Soldier" kronolojiyle oynuyor, zaman dilimleri arasında ileri geri atlıyor. Bu yazarların çoğu, zamanın gerçekten öznel olarak nasıl deneyimlendiği hissini taklit etmeyi amaçladı.

Parçalanmış Perspektif

20. yüzyıldan önce okuyucuların güvenebileceği bir şey varsa, o da kurguda nesnel bir anlatıcının güvenilirliği idi. Ancak modernist ve postmodern yazarlar, bunun genel olarak hikayelerin güvenilirliğine zarar verdiğine inanıyorlardı. 20. yüzyıl, anlatının gerçeklerine güvenilemeyecek ironik anlatıcının doğuşuna tanık oldu. Örneğin, Fitzgerald'ın "The Great Gatsby"sinin anlatıcısı Nick Carraway, hikayeyi romanın sözde baş* karakterine karşı bir önyargıyla anlatıyor. Faulkner'ın "As I Lay Dying" adlı eseri, parçalanmış bir perspektifin aşırı/abartılı bir durumunda, anlatıcıları her bölüm arasında değiştirir.

The Novel of the City

The 20th century is distinguished as the century of urbanism. As more people moved to cities in Europe and America, novelists used urban environments as backdrops for the stories they told. Perhaps the best known of these is James Joyce's "Dubliners," a series of short stories that all take place in various locales in Dublin. Other 20th century writers are also closely associated with various urban centers: Woolf and London, Theodore Dreiser and Chicago, Paul Auster and New York, Michael Ondaatje and Toronto.

Writing from the Margins

The 20th century gave voice to marginalized people who previously got little recognition for their literary contributions. The Harlem Renaissance, for example, brought together African-Americans living in New York to form a powerful literary movement. Writers such as Langston Hughes, Nella Larsen and Zora Neale Hurston wrote fiction and poetry that celebrated black identity. Similarly, female writers gained recognition through novels that chronicled their own experience. Finally, the post-colonial literary movement was born, with writers such as Chinua Achebe writing stories on behalf of subjugated peoples who had experienced colonization by Western powers.

Taken from <https://penandthepad.com/characteristics-20th-century-literature-8221336.html>

Şehrin Romanı

20. yüzyıl, şehircilik yüzyılı olarak öne çıkıyor. Avrupa ve Amerika'da daha fazla insan şehirlere taşındıkça, romancılar anlattıkları hikayeler için kentsel ortamları arka plan olarak kullandılar. Belki de bunların en bilineni James Joyce'un hepsi Dublin'in çeşitli yerlerinde geçen bir dizi kısa öykü olan "Dubliners"ıdır. Diğer 20. yüzyıl yazarları da çeşitli şehir merkezleriyle yakından ilişkilidir: Woolf ve Londra, Theodore Dreiser ve Chicago, Paul Auster ve New York, Michael Ondaatje ve Toronto.

Kenarlardan Yazma

20. yüzyıl, daha önce edebi katkılarından dolayı çok az tanınan marjinalleştirilmiş insanlara ses verdi. Örneğin Harlem Rönesansı, güçlü bir edebi hareket/akım oluşturmak için New York'ta yaşayan Afrikalı-Amerikalıları bir araya getirdi. Langston Hughes, Nella Larsen ve Zora Neale Hurston gibi yazarlar, siyah kimliğini kutlayan/öven kurgu ve şiir yazdılar. Benzer şekilde, kadın yazarlar kendi deneyimlerini anlatan romanlar aracılığıyla tanınırlık kazandılar. Sonunda, Chinua Achebe gibi yazarların Batılı güçler tarafından sömürgeleştirilmiş boyun eğdirilmiş halklar adına öyküler yazmasıyla, sömürge sonrası edebiyat hareketi doğdu.